

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΠΕΡΑΣΑΝ

Μεσάνυχτα περάσαν κι' ἡ γαλήνη
πὺδ μαύρη τῆς νυχτὸς μὲ περιζώνει
κοιμάται κι' ἡ ψυχὴ σὲ μιὰν εἰρήνη
π' οὔτε χαρὲς ταράζουν μήτε πόνοι

Ἔνα ἄδειο δλόγυρά μου εἶνε ἀπλωμένο
ποῦ μάταια φτερουγᾶν οἱ στοχασμοί μου
κι' ἡ κούραση ὅπως στέκεται ἀντικρὺ μου
τὸν ἴδιον ἑαυτό μου νοιώθω ξένο

Καὶ ψάχνω καὶ ζητῶ κάτι δικό μου
τὸν ἴδιον γὰ ξαναύρω τὸν ἑαυτό μου
ποῦ γὰ τὸν ἔχουν τάχα τώρα κρύψη ;

Τοῦ κάκου : σὸ ἀπειρο ἄδειο ποῦ μὲ ζώνει
ἓνα μονάχα ἡ σκέψη μου ἀνταμώνει
μιὰ θλίψη ἐρημικῆ βραεῖα μιὰ θλίψη

ΤΗΝ ΩΡΑ ΑΥΤΗ

Τὴν ὥρα αὐτὴ στὴν πιὸ πικρῇ
τῆς νύχτας μου γαλήνη ;
ποῦ οἱ στοχασμοὶ γυρεύουνε
χωρὶς γὰ βροῦν λιμάνι
μὲς στὴν καρδιά μου εὐώδιασαν
ξάφνου ἀνθισμένοι κρίνοι
καὶ στ' ὄνειρό μου πλέχθησαν
λαμπρὸ καὶ θεῖο στεφάνι

Ἄστραψε εὐθὺς γενναία ἡ χαρὰ
μὲς στὴ βουβή μου θλίψη

κι' ἡ προσδοκία λαχτάρησε
στὸν ὕπνο τὸ βαθύ της
στὴ λήθη ἀλυσσοδέθηκε
κάθε κρουφὴ μου τύψη
κι' ἡ ἐλπίδα ἀνέβη ὠραία σὰν φῶς
χρυσή στὸ θεῖο θρόνι της

Τὴν ὥρα αὐτή... ἕνα τίποτε
κι' ὅμως σὰν θεῖο σημάδι
ἀχιδοβόλησε ἡ χαρὰ
μὲς στὴ φτωχὴ ψυχὴ μου
σὰν ποιὰ προή, ποιὸς στοχασμὸς
σὰν ποιὸ ἀπὸ κάπου χίδι
θυμήθηκε τὴ θλιβερὴ
ποῦ ξέχασε ὑπαρξή μου ;

ΒΟΛΟΣ

ΤΑΚΗΣ ΣΑΡΑΚΙΝΟΣ

ΔΙΛΗΜΜΑ

Τὰ γύρω μας νὰ τὰ κοιτάζω διαρκῶς δὲν τὸ μπορῶ,
ποῦ νὰ προφτάσω ;
Μ' ἀπασχολοῦν τόσο πολὺ τὰ ὅσα νοιώθω ἐγώ,
τὰ ὅσα ἢ δική μου σκέψη χοιρίζει.
Κι' ὅμως ἀκούω ποῦναι ἀνώτερα τὰ γύρω ἀπείρως.
Καὶ βασανίζομαι στὸ δίλημμα τὸ φοβερό —
ποιὰ θὰ θυσιάστοῦν ;
Τὰ ἔξω ποῦναι δυνατὰ μ' ἀδιάφορα,
γιὰ τὰ δικά μου ποῦναι
πολὺ λιγώτερο σημαντικὰ
μὰ εἶναι τόσο πολὺ δικά μου.

ΡΙΚΑ ΣΕΓΚΟΠΟΥΛΟΥ